

L'últim que apagui la llum

Â EDITORIAL DEL CUL

Il·lustració: Javi Oviedo.

Més enllà de si la capitalitat manresana ha brillat o no amb "llum" pròpia, el que queda clar és que la performance multidisciplinària està fent fortuna a l'exterior -i a partir de la inauguració de la fira Mediterrània i de l'espectacle "Lux mundi", també a l'interior- de l'edifici de la Seu. Els màpings a la façana del temple gòtic amb motiu de les diferents edicions del festival Manrusionica ja han anat mostrant una nova dimensió i potencial d'una de les joies de la corona del patrimoni de la ciutat. L'espectacle lumínic amb sincronització musical va ser la prova definitiva de la necessitat de fer més propera i màgica la delegació del "business" de la fe apostòlica i romana que, lamentablement, sempre ha quedat reservat als oficis religiosos i a algun concert amb permís explícit del canonge.

I és que, ben mirat, ja que costa tant aconseguir recursos per conservar-la: l'Ajuntament no en té ni cinc i el bisbat insisteix a afluixar la bossa en comptagotes, la Seu podria plantejar-se la captació d'ingressos per contribuir al manteniment i obrir les portes al poble, sigui del culte que sigui. Ras i curt, si l'Església -en aquest estat- no paga impostos, els que paguen les "misses" prou que deuen tenir el dret de gaudir-ne amb espectacles com el de clausura de l'any de Manresa com a capital de la cultura i altres propostes més enginyoses. Aprofitant el lligam amb la música electrònica, estaria bé una sessió de DJ aprofitant la sonoritat i les projeccions de llum sobre la pedra i els vitralls, algun espectacle d'esbart, una dramatúrgia en un marc incomparable i, fins i tot, ball per a la gent gran. Sens dubte que el gran Joan Vilandeny no tindria una sonoritat millor que la del recinte concebut per Berenguer de Montagut.